

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

לפני כבוד השופטת מיכל עמית - אניסמן

התובעים

1. מרדכי בן דוד

2. בנדא מגנטיק בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד עודד גזית ואלירס בקל

נגד

הנתבע

רפאל נווה

ע"י ב"כ עו"ד יצחק אבירם

פסק דין

לפניי תביעה כספית על הסך של 4,010,753 ש"ח שהגישו התובעים 1–2 (להלן בהתאמה: "**בן דוד**") ו-"**בנדא מגנטיק**" (וביחד: "**התובעים**") כנגד הנתבע (להלן גם: "**נווה**"). בנדא מגנטיק היא חברה בבעלותו של בן דוד.

כבר בפתח הדברים ייאמר, כי תובענה זו מהווה פרק נוסף בסדרת התובענות וההליכים המשפטיים בהם נקט בן דוד במשך למעלה משני עשורים, כחלק ממה שהוא מכנה חזור ושנה בכתבי הטענות שהוגשו מטעמו בהליך דנא, כ"מאבק חייו". במסגרת "מאבק" זה התנהלו הליכים שונים בין בן דוד ובין בעלי דין שונים, ואולם הנתבע שלפניי, נווה, מעולם לא היה צד להליכים אלו כבעל דין.

רקע רלוונטי והליכים קודמים

1. בשנת 2000 היה בן דוד שותף למיזם לייבוא קורקינטים ולמכירתם בישראל ובחול"ל יחד עם חבריו דאז, מר אילן גלסמן ומר רונן ריכליס (להלן בהתאמה: "**מר גלסמן**", "**מר ריכליס**" וביחד "**השותפים לשעבר**"). בין בן דוד והשותפים לשעבר הוקמה שותפות בחלקים שווים לצורך הוצאתו לפועל של המיזם (להלן: "**השותפות**"). בסופו של יום, ועל אף שהמיזם עלה יפה ונשא רווחים, החברות שבין בן דוד והשותפים לשעבר לא עלתה יפה, ואלו החלו לנהל הליכים משפטיים העומדים ברקע ההליך דנא. הדברים יפורטו להלן בתמצית.

2. הנהלת החשבונות של השותפות התנהלה בספרי בנדא מגנטיק, על ידי בן דוד, תוך שאין מחלוקת כי הרישום בספרים לא שיקף באופן מדויק ומלא את רווחי השותפות, משום שבספרי הנהלת החשבונות של בנדא מגנטיק לא הופיעו העסקאות במסגרתן נמכרו קורקינטים לחול"ל, ומשום שמחירי הקניה שנרשמו בספרי בנדא מגנטיק היו גבוהים ממחירי הקניה בהם נרכשו הקורקינטים בפועל (פעולה אשר התובעים לפניי כינו בהליכים הקודמים בשם "over-invoicing").

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

3. בפועל, ההתחשבות האמיתית של השותפות פורטה על ידי בן דוד בקובץ EXEL, בו נכללו כל העסקאות ובכלל זה העסקאות לחו"ל, הרווחים מפערי מחירי קניית הקורקינטים, עמלות תיווך, וזיכויים בגין קורקינטים פגומים.
4. בשנת 2004 הגישו השותפים לשעבר (יחד עם נשותיהם) כתב תביעה כנגד בן דוד ובנדא מגנטיק לבית משפט השלום בתל אביב (ת"א 65421/04) (להלן: "**התביעה בבית משפט השלום**") במסגרתה עתרו לתשלום הסך של **1,101,028 ש"ח**, סכום המשקף לטענתם את יתרת הרווח לו הם זכאים מרווחי השותפות. בתמצית יאמר כי בעקבות הליך גילוי מסמכים שהתנהל בתביעה בבית משפט השלום, במסגרתו השותפים לשעבר קיבלו את ספרי הנהלת החשבונות המלאים של בנדא מגנטיק כך שלטענתם התבררו להם העובדות לאשורן, הוגשה על ידם בקשה לתיקון כתב התביעה כך שיתוקן סכום התביעה באופן שייתבע מלוא הסכום לו הם זכאים.
5. ביום **16.1.2007** ניתנה החלטת בית משפט השלום (כב' השופטת מארק הורנצ'יק) המקבלת את הבקשה לתיקון כתב התביעה ואת הגדלת סכום התביעה לסך של **6,052,369 ש"ח**, תוך העברתה לבית המשפט המחוזי בתל אביב. ההליך בבית המשפט המחוזי התנהל לפני כב' השופטת רות רונן בגדרי ת"א (מחוזי ת"א) 1089/07 (להלן: "**תביעת השותפים**").
6. לצורך ענייננו רלוונטי בעיקר הדיון שהתקיים בתביעת השותפים בטענת התובעים לפני (הנתבעים בתביעת השותפים), לפיה בן דוד העביר לשותפים לשעבר, **בשתי העברות בנקאיות נטענות**, סכום כולל של **420,000 דולר לחשבון בנק בשוויץ** (להלן: "**ההעברות הבנקאיות**") – טענה שהוכחה על ידי השותפים לשעבר.
7. לעניין זה נקבע בפסק הדין בתביעת השותפים שניתן ביום **5.5.2010** על ידי כב' השופטת רונן בשבתה בבית המשפט המחוזי (להלן: "**פסק הדין בתביעת השותפים**"), **בין היתר**, כי בכל הראיות שהביאו התובעים אין כדי להוות הוכחה לכך שבן דוד העביר כספים לשותפים לשעבר וכי בראיות שהביא יש להוות **לכל היותר** הוכחה להעברת כספים מחשבונו של בן דוד בשוויץ לחשבון אחר, ואולם אין בהן כל אינדיקציה כי ההעברות הבנקאיות היו דווקא לחשבון של מי מהשותפים לשעבר, או לחשבון שהשותפים לשעבר ביקשו שהכספים יועברו אליו (פס' 38 לפסק הדין בתביעת השותפים). על רקע זה, נדחתה טענתו של בן דוד כי בוצעו העברות בנקאיות לידי השותפים לשעבר ונפסק כי על בן דוד לשלם לשותפים לשעבר סך של **1,702,210 ש"ח** בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.1.2001 ועד למועד התשלום בפועל בתוספת הוצאות ושכ"ט עו"ד.
8. הן התובעים לפני והן השותפים לשעבר הגישו ערעורים על פסק הדין בתביעת השותפים לבית המשפט העליון (ע"א 4779/10 וע"א 4787/10) (להלן: "**הערעורים על תביעת השותפים**"). לאחר שהתקיימו שני דיונים קיבלו הצדדים את המלצת בית המשפט העליון לפיה פסק דינו יינתן בדרך של פשרה לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק**").

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

בתי המשפט, באופן שייפסק סכום בין 700,000 ש"ח לבין 1,500,000 ש"ח בערכי יום 21.12.2010.

9. ביום 4.4.2012 פסק בית המשפט העליון כי בן דוד ישלם לשותפים לשעבר סך כולל של 950,000 ש"ח, וכי ככל שלא ישולם הסכום האמור במועד – יעמוד פסק הדין המקורי על כנו. כן נקבע שם (בפס' 4), כי "על יסוד האמור מסתיים הדיון בשני הערעורים. התשלום יהיה לסילוק מלא וסופי של כל הטענות שבין הצדדים". **אין מחלוקת שהסכום האמור שולם בהתאם לפסק דינו של בית המשפט העליון.**

10. **ההעברות הנקאיות שנדונו בפסק הדין בתביעת השותפים, ואשר הקביעות בעניינן נותרו על כן גם לאחר שניתן פסק דינו של בית המשפט העליון בערעורים על תביעת השותפים על דרך הפשרה – עומדות גם בבסיס התביעה שלפניי.** זהו המקום להקדים ולעמוד על מהותן של אותן העברות בנקאיות.

11. הכספים שהועברו בהעברות בנקאיות אלו מקורם בחלק מרווחי השותפות שנצברו מעסקאות בחו"ל, אשר לא נרשמו בספרי בנדא מגנטיק, ושכאמור נוהלו בקובץ אקסל נפרד **על ידי בן דוד**, והכל במטרה לרמות הן את ספק הקורקינטים בחו"ל (חברת JD), **והן את שלטונות המס בישראל ובכך להימנע מתשלום מס כחוק בגין הכנסות השותפות.** התובעים שלפניי (הנתבעים בתביעת השותפים) טענו בתביעת השותפים כי העברות בנקאיות אלו נועדו להוות תשלום לשותפים לשעבר בגין הכנסה לא מדווחת (ראו, **בין היתר**, פס' 30, 31, 32, 36, 41 לפסק הדין בתביעת השותפים).

12. כפי שהדברים נקבעו בהרחבה בפסק הדין בתביעת השותפים, שורשן של העברות אלו הוא **בפעולות ואמצעים שונים שכן דוד נקט בהם לצורך ביצוע התרמית**, כגון שימוש בחשבוניות בנק בחו"ל, שימוש בחברות ובחברים שונים, הסבת שטרי מטען, וכאמור ניהול מערכת כפולה של ספרים, תוך שכן **דוד עצמו לא כפר בכך כי פעל באופן זה** (פס' 30, 41 לפסק הדין בתביעת השותפים). בנקודה זו יובאו בשם אומרים דברי בית המשפט בפסק הדין בתביעת השותפים (כב' השופטת רונן) באשר לאמון שמצא כי יש ליתן בבן דוד על רקע דברים אלו:

"האמון שאני סבורה שיש לתת במוקי [בן דוד – מ.ע.א.] – הוא מוגבל. מוקי הצטייר בעיני כאדם מתוחכם מאוד ומניפולטיבי, שאינו בוחל באמצעים כדי להשיא את רווחיו. הוא מוכן לצורך כך לדווח דיווחים שאינם אמת – הן ביחס לשלטונות המס והן ביחס ליצרן הקורקינטים (שממנו הוא העלים את העובדה כי השותפות מכרה קורקינטים בחו"ל, בניגוד להסכם בין הצדדים). מוקי עשה שימוש באמצעים שונים לצורך ביצוע התרמית, ואמצעים אלה מתוארים בתצהירו שלו [...] האמון שבית המשפט יכול לתת באדם כזה הוא מדרך הטבע לא גבוה."
(ההדגשה הוספה).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

13. לשם שלמות התמונה יצוין כי ביחס לשותפים לשעבר נקבע בפסק הדין בתביעת השותפים (בפס' 41) כי אלו "הצטירו כאנשים נאיבים יותר, ופחות מתוחכמים מ[בן דוד], שנתנו אמון ב[בן דוד] – שהיה איש עסקים מנוסה ומצליח יותר מהם, וסמכו עליו. **התובעים** [השותפים לשעבר – מ.ע.א.] לא היו אלה שניהלו את מערכת הנהלת החשבונות, ולא הם היו אלה שיזמו אף אחת מ**מפעולות התרמית שבוצעו במסגרת זו**." (ההדגשה הוספה).
14. ובחזרה להשתלשלות הדברים. אם נדמה היה, ואף אולי ניתן היה לצפות, שלאחר שניתן פסק דינו של בית המשפט העליון בערעורים על תביעת השותפים תבוא הפרשה אל כלל סיום – הרי שלא כך ראה בן דוד את הדברים.
15. ביום 16.5.2013 שב בן דוד והגיש בקשה לתיק בבית המשפט המחוזי, לכב' השופטת רוק, לגביית ראיות על פי חוק עזרה משפטית בין מדינות, התשנ"ח-1998 (להלן: "**חוק עזרה משפטית**") בנוגע לזהות בעלי חשבון הבנק בשוויץ אליו כביכול בוצעו ההעברות הבנקאיות, בטענה שהחוק בשוויץ השתנה בינואר 2011 באופן שניתן לברר את זהות בעלי החשבון. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת רוק) דחה את הבקשה ביום 27.6.2013, בקבעו, **בין היתר**, כי עיון בבקשה פירושו הלכה למעשה בקשה לביטול פסק דינו של בית המשפט העליון שניתן לאחר דיון ובהסכמת הצדדים על דרך הפרשה, וכי בהתאם לפסיקה אין להגיש בקשה לביטול פסק דין מטעמי מרמה או ראיות חדשות באותו תיק שבו ניתן פסק הדין, אלא שיש להגיש תובענה נפרדת.
16. ביום 10.9.2014 הגישו התובעים לפני תביעה כנגד השותפים לשעבר ונשותיהם (ת"א (מחוזי ת"א) 12852-09-14) (להלן: "**התביעה כנגד השותפים לשעבר**"), במסגרתה עתרו לביטולו של פסק הדין בתביעת השותפים ופסק הדין בערעורים על תביעת השותפים (התיק נותב לטיפולו ביום 26.2.2018).
- במסגרת תביעה זו נטען כי בשל השינוי במצב החוקי בשוויץ, באפשרות התובעים לפעול לשם קבלת ראיה המוכיחה כי עדות השותפים לשעבר בשעתו, לפיה לא הועבר להם סך של 420,000 דולר ארצות-הברית, הייתה עדות שקר, וכי הסכום האמור הועבר על ידי בן דוד לחשבון בנק בשוויץ המתנהל על שם השותפים לשעבר.
17. בד בבד עם הגשת התביעה כנגד השותפים לשעבר, הגישו התובעים בקשה לגביית ראיות על פי חוק עזרה משפטית, במסגרתה התבקש מידע על חשבון הבנק בשוויץ אליו הועבר, על פי הנטען, סכום הכסף שבמחלוקת, וזו התקבלה ביום 11.1.2015 (החלטת כב' השופטת עינת רביד). ביום 12.10.2015 הגישו התובעים בקשה חוזרת לגביית ראיות לפי חוק עזרה משפטית, ובהחלטה מיום 20.12.2015 (כב' השופטת יהודית שיצר) נקבע כי הנהלת בתי המשפט תסייע במשלוח הבקשה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

ביום 23.2.2017 הוגשה על ידי הנהלת בתי המשפט הודעת עדכון בבקשת העזרה המשפטית, לפיה בית המשפט בשוויץ הקפיא את הליך גביית הראיות שנתבקש על ידי התובעים, **בעקבות**

התנגדות בעל החשבון בנק השוויצרי האמור – מר רפאל נווה.

18. ביום 29.6.2017 הגישו התובעים בקשה נוספת, במסגרתה נטען כי אינם יודעים מי הוא אותו מר רפאל נווה, וכי לנתבעים תביעה כנגד השותפים לשעבר אמור להיות מידע אודותיו, שכן הסכום מושא התובענה הועבר לחשבון הבנק בשוויץ לבקשתם, לפי פרטים שמסרו. בתוך כך התובעים עתרו כי בית המשפט יורה על חקירתו של אותו מר רפאל נווה.

19. לאחר קיום הליכים נוספים מול בית המשפט בשוויץ, ביום 22.10.2019 התקבלה באופן חלקי בקשת התובעים לזמן לחקירה את נווה, על מנת שתיתן לו הזדמנות להשמיע טענותיו לעניין הבקשה למתן מידע בנוגע לחשבון הבנק המתנהל על שמו, אשר כרוכה בהסרת החיסיון הבנקאי. נוכח העובדה שבאותה העת התביעה כנגד השותפים לשעבר התנהלה מזה למעלה מ-5 שנים, ומכיוון שניתנו לתובעים הזדמנויות רבות נוספות במסגרת ההליך לפעול לשם איסוף הראיות המבוקשות בסיוע בית המשפט והנהלת בית המשפט וחרף זאת לא חלה התקדמות בהליך, נקבע שככל והתובעים לא ימציאו את פרטיו של מר רפאל נווה עד ליום 21.11.2019 – תימחק התביעה כנגד השותפים לשעבר.

20. לאחר שניתנו הזדמנויות רבות לתובעים להוכיח את תביעתם, ולאחר שהתקיים לפניי דיון ביום 30.1.2020 במסגרתו בן דוד חקר **בעצמו** בחקירה נגדית את מר ריכליס ומר גלסמן בעניין חשבון הבנק בשוויץ ומידת היכרותם, אם בכלל, עם אדם בשם רפאל נווה, ביום 18.2.2020 ניתן פסק דיני **הדוחה את התביעה כנגד השותפים לשעבר**, כמו גם את בקשתם הנוספת של התובעים להגשת בקשה נוספת לבית המשפט בשוויץ (להלן: **"פסק הדין בתביעה כנגד השותפים לשעבר"**).

21. כך קבעתי שם, **בין היתר**, כי נוכח העובדה שחלפו שנים רבות ממועד מתן פסק דינו של בית המשפט העליון על דרך הפשרה בערעורים על תביעת השותפים, ונוכח העובדה כי לא חלה התקדמות בבירור התביעה כנגד השותפים לשעבר, ולא עלה בידי התובעים לברר את זהותו של מר רפאל נווה, הרי שנמצא כי הגיעה העת להעדיף את עיקרון סופיות הדיון על פני רצונו של בן דוד להגיע, מבחינתו, לחקר האמת, וזאת בחלוף חמש שנים שבהם לא עלה בידי התובעים להציג ראיות חדשות או אף להבהיר הכיצד בכוונתם להשיגן.

22. זאת ועוד, צוין כי חרף ההזדמנויות הרבות שניתנו לתובעים, במסגרת הכללים הפרוצדורליים של מערכת המשפט, לא עלה בידם להציג ראיות שיש בהן לשנות מקביעות הערכאות השונות כפי שבאו לידי ביטוי בפסק הדין בתביעת השותפים ובפסק הדין בערעורים על תביעת השותפים. בהיתן האמור, קבעתי כי הקביעות שבפסקי דין אלו הן "האמת המשפטית", ועל פיהן יש לנהוג (פס' 58 לפסק הדין בתביעה כנגד השותפים לשעבר).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

23. ולבסוף, צוין (בפס' 61 לפסק הדין בתביעה כנגד השותפים לשעבר), כי גם אם התובעים עודם סבורים שנפלה שגגה בפסק הדין בתביעת השותפים ובפסק הדין בערעורים על תביעת השותפים, הרי שמדובר בפסקי דין חלוטים, שעקרון סופיות הדיון חל לגביהם. על כן, ולאחר שניתנה לתובעים הזדמנות שנמשכה על פני למעלה מחמש שנים להוכיח טענתם שלפיה עדויות השותפים לשעבר כי לא קיבלו את התשלום מושא התובענה היא עדות שקר – והתובעים לא עמדו בנטל זה – הרי שאין עוד מקום להמשיך ולאפשר עיון ודיון נוסף בתובענה.
24. ערעורים הדדיים לבית המשפט העליון על פסק הדין בתביעה כנגד השותפים לשעבר אשר הוגשו בגדרי ע"א 2455/20 ו-2785/20 נדחו בפסק דין מיום 25.7.2021. לעניין ערעור התובעים קבע בית המשפט העליון, **בין היתר** (בפס' 17 לפסק הדין), כי בן דוד "מבקש להפוך את היוצרות ולדרוש שבית המשפט, במסגרת תביעה לביטול פסק דין חלוט, יסייע בידו להמציא את הראיות המבססות, לשיטתו, את טענת התרמית. זאת אין להלום. [לבן דוד] ניתנו הזדמנויות רבות – יש שיאמרו רבות מדי – להביא ראיותיו על מנת להוכיח את טענתו למרמה ואף התקבלה בקשתו לפי חוק העזרה המשפטית, על מנת לסייע לו במטרה זו. עם כל זאת לא עלה בידו להשיגה". (בפס' 18 לפסק הדין), נקבע כי "בית המשפט אף נהג באורך רוח מופלג ונמנע מסיוס ההליך גם כאשר בקשה זו [לפי חוק עזרה משפטית – מ.ע.א.] לא הניבה כל ראיות המוכיחות את טענותיו של [בן דוד] במשך שנים."
25. והנה, אחר מסכת משפטית ארוכת שנים זו שהובאה לעיל אך בתמצית – הוגשה התובענה שלפניי.

תמצית הטענות בכתב התביעה

26. לטענת התובעים, הנתבע בהליך דן, נווה, הוא אותו "רפאל נווה" שאליו העבירו, בשתי העברות בנקאיות שונות בימים 11.12.2000 ו-19.1.2001, סך של 420,000 דולר ארצות-הברית, לחשבון הבנק של הנתבע בבנק קרדיט (אגריקול) סוויס בשוויץ מס' 02-87665-4 (נספח א' לכתב התביעה) (להלן: "**החשבון הנעבר הנטען**"), אשר שווים כיום הינו כארבעה מיליון ש"ח (כאמור סכום התביעה הועמד על הסך של 4,010,753 ש"ח).
- לטענת התובעים, בינם ובין נווה לא היה כל קשר עסקי קודם, ולא הייתה ביניהם כל מערכת יחסים כספית, וממילא לא היה כל חוב שהיה עליהם לפרוע לנווה.
27. על פי הטענה, בן דוד העביר את סכום הכסף לבקשת השותפים לעבר, אשר סוכם כי יקבלו את חלקם ברווחי עסקה משותפת עם התובעים באמצעות חשבוננו של נווה בשוויץ. עוד לטענתם הסכום הועבר לחשבון בשוויץ, שאת פרטיו מסר מר ריכליס לבן דוד, ובמועד העברת סכום הכסף לא ידע על שם מי רשום חשבון הבנק אליו הועבר סכום הכסף, והוא פעל על פי הוראתו של מר ריכליס.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

28. לפיכך, נטען כי נווה בחר להותיר את סכום הכסף בחזקתו ולא להשיבו לתובעים וקיבל לחשבון הבנק שלו סכום כסף שהוא לא היה זכאי לו. התובעים טוענים שלאחר מאמצים רבים, שכללו הפעלת חוקר פרטי, התבררה זהותו של בעל החשבון הנעבר הנטען וזיקתו לשותפים לשעבר. לפי הטענה, המדובר בנווה, הנתבע בהליך דנא, והוא זה אשר גם התנגד בפני הטריבונל בשוויץ לכך שהבנק השוויצרי יעביר לבית המשפט בישראל את תיעוד ההעברות מחשבון הבנק שבבעלותו.

29. נטען כי לאחר שנחשפה זהות העומד מאחורי החשבון הנעבר הנטען אליו הועבר סכום הכסף, התבצעה פניה אליו בדרישה לפעול באחת משתיים: להציג תיעוד כי סכום הכסף הועבר לשותפים לשעבר, או להשיב לתובעים את סכום הכסף שהועבר לחשבונו. כן נטען שבניגוד לעדות השותפים לשעבר בתביעה כנגד השותפים לשעבר, בין נווה ובין לפחות אחד מן השותפים לשעבר הייתה היכרות מוקדמת.

30. נטען כי בשיחות טלפון ובפגישות שהתקיימו בין הצדדים הודה הנתבע כי סכום הכסף האמור הועבר לחשבון הנעבר הנטען, וכי זה היה בבעלותו, וכי בשיחה טלפונית שנערכה בין הצדדים הנתבע לא הכחיש כי העביר את הכספים לשותפים לשעבר, ואף אישר כי "הם גררו אותי לזה". לפי הטענה, נווה הודה בפני בן דוד כי החשבון שירת בעבר את אביו, ולאחר מכן הועברה הבעלות בו אליו. כמו כן, לפי הטענה, נווה הבהיר בפני בן דוד כי היה מדובר בחשבון בו עברו כספים בסכומי עתק נוכח עיסוקו בעבר – חלפנות.

31. נטען כי לאחר פגישה שהתקיימה בין הצדדים במחצית השניה של שנת 2022, נווה ביקש שהות של מספר ימים על מנת להכריע כיצד לנהוג וכי כשבוע לאחר מכן נפגשו הצדדים פעם נוספת, וגם בגדרי פגישה זו ביקש נווה שהות נוספת, והחל ממועד זה החל לחמוק מהתובעים.

32. התובעים טוענים כי במעשיו התעשר הנתבע שלא כדין בהתאם להוראת סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט-1979 (להלן: "חוק עשיית עושר ולא במשפט"), ולפיכך הם זכאים להשבת סכום הכסף. לחילופין, נטען כי הנתבע התרשל כלפיהם, וכי התנהלותו מגבשת את יסודות עוולת הרשלנות לפי סעיפים 35–36 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין"), במובן זה שהפיצוי הכספי זהה לסעד ההשבה.

תמצית הטענות בכתב ההגנה

33. על פי הנטען בכתב ההגנה, התובענה הנוכחית היא הטרדה מצד בן דוד, לאחר שהפסיד בתביעות קודמות ומיצה את זכותו להגיש תביעות בעניין. נטען כי עניינו בתביעה שנדונה והוכרעה, הוסכמה בפשרה, והגיעה לסיומה, וכי מדובר בתביעה שניסיון חוזר ונשנה לפתוח אותה ולדון בה מחדש נדחה על ידי בית המשפט המחוזי ואושר בבית המשפט העליון.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

34. משהתיק בתביעת השותפים נוהל במשך 6 שנים והוכרע באופן פוזיטיבי ולאחר שמיעת ראיות, פסק הדין בתביעת השותפים מונע מהתובעים להגיש תביעה נוספת כנגד הנתבע וכנגד כל אדם אחר בעניין החשבון הנעבר הנטען, ואין לברר מחדש פלוגתות שהוכרעו לחובת התובעים בפסק הדין בתביעת השותפים, ולאחר שניתן פסק דינו של בית המשפט העליון בערעורים על תביעת השותפים בפשרה סופית ומוחלטת. נטען, כי ככל שהייתה עילה לתובעים או לחליפיהם, הרי שזו נבלעה לתוך תביעת השותפים שנוהלה והסתיימה.

35. נטען כי משנה חשיבות קיימת בעניינינו שעה שהתובעים הביעו הסכמה ורצון למתן פסק דין בדרך של פשרה לפני בית המשפט העליון, במובן זה שאילו פסק הדין לא היה ניתן על דרך הפשרה, הרי שסיום הסכסוך היה נובע רק מהעובדה כי פסק הדין חלוט וכי טענות הצדדים נבחנו הן בערכאה הדיונית והן בערכאת הערעור. ואולם בעניינינו התובעים הסכימו, לאחר שקיבלו ייעוץ משפטי, להצעת בית המשפט העליון (בשני דיונים שהתקיימו לפניו) למתן פסק דין על דרך הפשרה לפי סעיף 79א לחוק בתי המשפט, והביעו הסכמתם המפורשת לכך, שהובאה בפסק דינו של בית המשפט העליון בערעורים על תביעת השותפים, שבכך "יסתיים כל הסכסוך שבין הצדדים".

36. על כן, נטען כי הסכמת התובעים הייתה להביא את התיק לסיום כאשר עניין החשבון הנעבר הנטען היה ידוע והיווה חלק מהסכסוך וכי זוהי קניה של סיכון וסיכוי שניתנה מרצונם החופשי של התובעים המחייבת אותם, ודי בה כדי להביא לדחיית התביעה, שכן פסק הדין לקח בחשבון גם את טענתו של בן דוד בדבר ההעברות הבנקאיות ובדבר הבעלות בחשבון הנעבר הנטען.

37. לעניין זה מפנה הנתבע לפרוטוקול הדיון השני שהתקיים לפני בית המשפט העליון ביום 4.4.2012 המלמד לפי הטענה כי עיקר הדיון התמקד בהעברות הבנקאיות, וכי בסיום הדיון הומלץ לצדדים, פעם נוספת, להסכים למתן פסק דין על דרך הפשרה בהתאם לסעיף 79א לחוק בתי המשפט.

38. על כן, נטען כי פסק דינו של בית המשפט העליון בערעורים על תביעת השותפים סיים את כל המחלוקות שבין הצדדים, לרבות עניין ההעברות הבנקאיות, וזאת כאשר לפני בית המשפט העליון הועלו ונטענו כל הטענות האפשריות שמועלות גם במסגרת התובענה דנא. כך, משעה שהסתיים הסכסוך, אין ולא ניתן לפתוח אותו בשנית כנגד כל גורם אחר, והעילה לא קיימת יותר כנגד כל אדם אחר, כמו גם שלבן דוד אין עילת תביעה משהסכים להסדר הפשרה אשר קוים על ידו.

39. זאת ועוד. נטען כי התביעה כנגד השותפים לשעבר בה נקטו התובעים הייתה תביעה סתמית הממחזרת טענות, ואשר כל העניינים שעלו בה עמדו לפני בית המשפט העליון בטרם נתן הכרעתו על דרך הפשרה. תביעה זו נדחתה, וגם הערעורים שהוגשו על פסק הדין בתביעה כנגד השותפים לשעבר נדחו, ובקביעותיו של בית המשפט העליון שם גם כן יש להוליד לדחייה על הסף של כל הליך נוסף בשל מעשה בית דין, וסופיות ההליכים המשפטיים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

נטען כי יש לשים סוף להתעלמות התובעים מהחלטות בית המשפט ולהטרדותיו, וכי על בן דוד לכבד את עקרון סופיות הדיון, משעה שהתביעה דנא דנה באותו עניין ובאותם אירועים שכבר נדונו ונבלעו בפסק דין חלוטים, אשר לא ניתן לדון בהם מחדש גם לא כנגד אדם אחר או בבית משפט אחר.

40. כן נטען כי התביעה התיישנה, שכן עילת התביעה נולדה לפני למעלה מ-20 שנה, ועל התובעים היה להגיש תביעתם כנגד כל אדם, לרבות הנתבע, לכל המאוחר יחד עם התביעה כנגד השותפים לשעבר, או לכל המאוחר בתום 7 שנים ממועד העברות הכספים הנטענות.

41. הנתבע מוסיף וטוען כי אין לפנינו כל עילה חוזית, נזיקית, או עילה לפי חוק עשיית עושר ולא במשפט. לעניין הטענה בדבר עשיית עושר נטען כי אין ולא הייתה כל עשיית עושר, ובכל מקרה נוכח התנהלות בן דוד ונוכח התביעות שהתנהלו והסכמי הפשרה, הרי שלא נגרם לו כל נזק, ואם נגרם לו הוא ויתר על תביעתו בעצם ההסכמה לפשרה המגלמת סיכונים וסיכויים, לרבות הסיכוי שיוכל להגיש תביעה נוספת – סיכוי עליו בן דוד ויתר.

משכך נטען חלה גם ההגנה לפי סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, שכן אין כאן כל חסרון לתובע בשל עצם ההסכמה לפשרה שהביאה לווייתור על תביעות נגדו ולתשלום חלקי מצדו. ההשבה היא בלתי צודקת גם אם הייתה זכות כזו, הואיל ויש בה לפתוח הסכמי פשרה סגורים שאיזנו בין זכויות וחובות.

תמצית ההשתלשלות הדיונית

42. עוד בטרם הוגש כתב ההגנה לתיק הוגשו על ידי הנתבע ביום 16.1.23 שתי בקשות לסילוק התביעה על הסף, מחמת התיישנות ומחמת מעשה בית דין והעדר עילה, וזאת בד בבד עם הגשת בקשה למתן ארכה להגשת כתב הגנה עד הכרעה בבקשה לסילוק על הסף. הבקשה להארכת מועד נדחתה ביום 25.1.23 (כב' השופטת (בכובעה כרשמת) אורלי מור-אל) [ערעור על החלטת כב' הרשמת נדחה בע"ר 68156-02-23 ביום 6.3.23 (כב' השופטת העמיתה שרה דותן)].

43. התובעים הגישו תשובותיהם לבקשות לסילוק על הסף ביום 1.2.23, וכן הגישו כתב תשובה לכתב ההגנה ביום 13.3.23. התיק נותב לטיפול ביום 16.4.23 ובמועד זה הוריתי לנתבע להגיב על תשובת התובעים לבקשה לסילוק על הסף מחמת התיישנות, אשר הוגשה ביום 30.4.23.

44. דיון בבקשות לסילוק על הסף התקיים ביום 27.11.23, ואלו נדחו במסגרת החלטתי מיום 4.12.23, תוך שנקבע כי הנתבע יישא בהוצאות התובעים בגין הבקשות בסך 15,000 ש"ח.

45. לאחר שהצדדים קיימו הליכים מקדמיים ובכלל זה גילוי ועיון במסמכים וכן מענה על שאלונים, ולאחר שניתנו מספר החלטות בנושאים אלו (ראו, **בין היתר**, החלטות מהימים 6.3.24, 7.3.24, 22.5.24, 14.7.24), התבקשה עמדת התובעים באשר להמשך בירור ההליך.

46. ביום 19.11.24 הודיעו התובעים עמדתם לפיה בכפוף לשמירת מלוא טענותיהם בנוגע לאופן ניהול ההליכים המקדמיים ולכך שהנתבע לא פעל בהתאם להוראות הדיון ולהחלטות בית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

המשפט, הרי שיש לקדם את ההליך בהתאם לסדרי הדין. על כן בהחלטתי מאותו היום הוריתי על סיום שלב ההליכים המקדמיים והגשת ראיות הצדדים.

47. מטעם התובעים הוגש תצהירו של בן דוד ביום 19.1.25. מטעם ההגנה הוגש תצהירו של הנתבע ביום 16.3.25. קדם משפט מסכם לאחר הגשת הראיות ובטרם שמיעתן התקיים ביום 10.12.25.

48. דיון הוכחות התקיים ביום 24.6.26. סיכומי התובעים הוגשו ביום 15.7.26. סיכומי הנתבע הוגשו ביום 28.7.26. בהחלטתי מיום 29.7.26 התרתי לתובעים הגשת סיכומי תשובה, ואלו הוגשו ביום 9.8.26. ועתה – הגיעה עת הכרעה.

דיון והכרעה

49. אקדים אחרית לראשית. לאחר שעיינתי במכלול הראיות שהונח לפני בית המשפט, שמעתי את עדויות הצדדים, עיינתי היטב במוצגים שהוגשו וכן בסיכומי הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי התובעים לא עמדו בנטל המוטל עליהם בגדרי מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי לשם הוכחת תביעתם, ועל כן דינה להידחות. ואנמק.

דיון מקדמי בשאלת מיהותו של הנתבע

50. בטרם נידרש לבחינת השאלה האם התובעים עמדו בנטל המוטל עליהם להוכחת רכיבי תביעתם, יש להידרש קודם כל למיהותו של הנתבע, כלפיו נקטו התובעים בהליך שלפניי. בראשית ניהולו של ההליך, זהותו של הנתבע ומידת הקשר שלו לאירועים מושא כתב התביעה, אם בכלל, היו לוטים בערפל עובדתי. ערפל זה נוצר, במידה רבה, נוכח העדר גרסה ברורה מצדו של הנתבע ביחס לכך. משאלו היו פני הדברים לכתחילה, התובעים ביקשו למקד את עיקר המחלוקת שהייתה טעונה בירור והכרעה, לשיטתם, בשאלת מיהותו של הנתבע, ובשאלה האם הנתבע הוא-הוא אותו "רפאל נווה" ששמו אוזכר בהודעת העדכון שהוגשה מטעם הנהלת בתי המשפט בבקשת העזרה המשפטית במסגרת התביעה כנגד השותפים לשעבר.

51. על כן, ולא בכדי, בשלב ההליכים המקדמיים התמקדו התובעים בסוגיה זו. במסגרת דיון בבקשה שהגישו התובעים בעניין שאלון שהופנה לנתבע, נקבע בהחלטה מיום 22.5.24 כי המענה שנתן הנתבע לשאלות שהופנו אליו ביחס לשאלת זיקתו או העדרה לחשבון הנעבר הנטען הינן לכל הפחות מעורפלות, ועל פני הדברים נחזות כנמנעות מהצגת גרסה עובדתית ברורה. כן נקבע (בפס' 33), כי בהינתן שהחזקת חשבונות בנק בשוויץ אינה מעשה כה שכיח ונפוץ, הרי שיקשה לקבל את תשובת הנתבע לפיה "אינו יודע" אם היה בבעלותו או בשליטתו חשבון בנק בשוויץ, וזאת הגם שמדובר באירועים שהתרחשו לכאורה לפני למעלה מ-20 שנה.

52. נוכח הנימוקים שפורטו בהרחבה בהחלטתי האמורה, הוריתי לנתבע להשיב לשאלות שביקשו התובעים להפנות אליו, באופן מפורש וענייני. בהתאם, שלח הנתבע תצהיר משלים לתובעים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

- ובו מענה מורחב לשאלות שהופנו אליו, וזה אף הוגש לתיק במסגרת הודעת הנתבע מיום 19.6.24 (התצהיר האמור צורף על ידי בן דוד כנספח 14 לתצהירו).
53. תשובותיו והסבריו של הנתבע ביחס לחשבון הנעבר הנטען קיבלו ביטוי נוסף בתצהיר העדות הראשית שהוגש מטעמו. כך הצהיר הנתבע (בפס' 16–23 לתצהירו), בין היתר:
- א. כי חשבונות הבנק בשוויץ לא היו שלו מעולם;
 - ב. כי אביו עסק בעסקים רבים וביניהם **בחלפנות** ובסליקת כספים, עם שותפים שונים ובאמצעות חברות שונות;
 - ג. כי לאביו לא היו חשבונות בנק אישיים בחו"ל, ובשוויץ היה אביו נציגן של חברות שטיפלו בחשבונות בנק, וחשבונות אלו היו רשומים על שם גופים שונים;
 - ד. כי אביו נפטר בשנת 1996 ואימו ירשה אותו, ולאחר פטירתו של אביו ובמהלך מספר שנים פעל הנתבע בחשבונות בבנקים שונים בחו"ל, גם כדי להסדיר עניינים שונים אשר היו בטיפולו אביו המנוח, ובחלק מחשבונות הבנק שהיו בשוויץ שימש הנתבע כנציג לצורך פניות;
 - ה. כי אין בבעלותו חשבונות בנק בשוויץ, וכך גם החשבון הנעבר הנטען בבנק בשוויץ מס' 02-487665, מושא התובענה, לא היה בבעלותו, וכי אינו יודע מי הבעלים בחשבון זה.
- ו. יחד עם זאת, הנתבע הצהיר כי יתכן שבעבר הייתה לו הרשאה כלשהי לפעול בחשבון זה כשם שהייתה לו הרשאה לפעול בחשבונות אחרים, שכן הוא היה נציג אחד מבין כמה נציגים בכל אחד מהחשבונות שאביו היה נציג בהם בחייו, וגם זאת רק לפרקי זמן מסויים, אך אין ביכולתו לזכור את הפרטים. כמו כן, הצהיר כי הפעילות האמורה הסתיימה לפני שנים רבות, ועם הסדרת כל העניינים גם אל מול רשויות המס לא נותר מהפעילות כל חומר שהוא. הנתבע חזר על גרסתו זו, שלא נסתרה, גם בחקירתו הנגדית (ע' 140 ש' 4–16).
54. בקשר לפניה של הבנק בשוויץ אליו, הנתבע לא הכחיש בתצהירו את עיקרם של דברים, והצהיר כי בשל הוראות החוק בשוויץ, הבנק השוויצרי סירב למסור מידע, ומאחר ששמו היה רשום בעבר כנציג בחשבון הבנק, פנה אליו נציג הבנק השוויצרי, ואולם הוא עצמו לא ידע בדיוק על מה מדובר, וכי הומלץ לו לשכור עורך דין שיתנגד לפי החוק (פס' 25–26 לתצהיר הנתבע). הנתבע חזר על גרסתו זו בחקירתו הנגדית, וזו לא נסתרה (ע' 99 ש' 23–25; ע' 146 ש' 1–6; ע' 147 ש' 2–3).
55. הנה כי כן, המחלוקת שדומה כי ניצבה בפתחו של הליך זה, אפוא, אינה קיימת עוד. הנתבע שלפניי הוא אותו "רפאל נווה" הרלוונטי לעניינינו, והוא עצמו אינו מכחיש שהוא קשור לחשבון הנעבר הנטען, בפרט נוכח עסקיו של אביו שעסק בחלפנות ושנפטר זה מכבר, ולאחר מכן הנתבע, על פי גרסתו שלו, טיפל בענייניו. לכל הפחות, הנתבע קשר עצמו לחשבון הבנק הנעבר הנטען כמי ששימש כנציג בחשבונות בנק בשוויץ שהיו של אביו המנוח. גרסתו זו של הנתבע, כאמור, לא נסתרה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

56. אלא שהתובעים לאורך סיכומיהם טוענים כי "הוכח" שהנתבע הוא בעליו של החשבון הנעבר הנטען. חלק ניכר מטענותם זו מבססים התובעים על כך שהנתבע, לשיטתם, ניהל הגנה שכולה מבוססת על "יסוד המחדל" מלספק גרסה עובדתית; כי הנתבע "טשטש" זיקתו לחשבון הנעבר הנטען, וגם כאשר הודה בזיקתו לחשבון הוא נמנע מלמסור מסמך כלשהו הנוגע אליו; כי הנתבע לא הציג כל בדל ראיה שיש בו לסתור את היותו בעל החשבון, לא הראה מסמכי חשבון, לא הביא מסמך מעורך דין, לא הציג את הצוואה של אביו ולא הציג את שם בעלי החשבון (פס' 2, 3, 12, 26 לסיכומי התביעה). סבורני כי אין בטענות אלו כל ממש.

57. כידוע, במשפט האזרחי מוטל נטל השכנוע ככלל על כתפי יוזם ההליך, על פי הכלל לפיו "המוציא מחברו עליו הראיה" [ראו: ע"א 78/04 המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ, פ"ד סא(3) 18, 36 (2006); ע"א 462/20 אטיאס נ' בובליל, פס' 27 (נבו 12.9.2021)]. אלא שכאשר לאחר שמיעת הראיות נותרות כפות המאזניים במישור הראייתי מאוינות, ככריע בית המשפט לחובת הצד שעליו מוטל השכנוע, כאשר בדרך כלל יהא זה התובע [ראו: ע"א 6681/21 קילקר נ' נועם, פס' 21 (נבו 12.7.2023)].

58. בענייננו, אמנם אין עוד מחלוקת כי הנתבע הוא אותו "רפאל נווה" הקשור באופן זה או אחר לחשבון הנעבר הנטען, ואולם אין בכך די לשם קביעה, כטענת התובעים, כי הנתבע הוא "בעל החשבון". לכל היותר ניתן לקבוע על יסוד הצהרותיו של הנתבע, שלא נסתרו, כי יתכן שהיה נציג שהיה מוסמך לפעול בחשבון הנעבר הנטען בתקופות הרלוונטיות, ואף יתכן שהיה מורשה חתימה בו. התובעים עצמם לא הציגו ראיה שיש בה להוליך לקביעה לפיה הנתבע הוא בעליו של החשבון הנעבר הנטען, ומכאן שממילא לא הועבר נטל השכנוע לכתפי הנתבע בנסיבות העניין.

59. כך או כך, גם אם היה ניתן להניח לטובת התובעים, לצורך הדיון בלבד, כי אכן עמדו הם בנטל הוכחת היותו של הנתבע בעליו של החשבון הנעבר הנטען, עודנו מדובר ברכיב עובדתי אחד מבין מספר רכיבי תביעה שעל התובעים מוטל היה הנטל להוכיח. אלא שכפי שידון להלן בהרחבה, התובעים לא עמדו בנטל זה אף ביחס ליתר רכיבי התביעה, באופן שיש בו להוליך למסקנה בדבר דחייתה במלואה. להלן יפורטו הדברים.

האם הוכח קשר בין התובעים לחשבון המעביר הנטען?

60. בתצהירו הצהיר בן דוד (בפס' 5) כי את העברת סכומי הכסף ביצע באמצעות חשבון בבעלותו שבבנק "לוידיס" בשוויץ (להלן: "בנק לוידיס") באמצעות מר מארק אל-עיני (להלן: "מר אל-עיני") שהיה בעל ייפוי כוח לבצע פעולות בחשבון.

61. בחקירתו הנגדית הסביר בן דוד כי חשבונות בנק בשוויץ אינם מקושרים עם שמות בעליהם, וכי כל בעל חשבון נדרש לבחור "שם" לחשבון. על כן, לדבריו, שמו של החשבון האמור שלטענתו בבעלותו הוא "ריגינט" (Regent) (להלן: "חשבון ריגינט") (ע' 18 ש' 4-12; ע' 35 ש' 28-29).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

- לדבריו בחקירתו הנגדית, הוא עצמו בחר בשעתו את שם החשבון על שם המלון בו שהה באותה העת שהתבקש לעשות כן. כשנשאל בחקירתו הנגדית האם שמו רשום על המסמכים שצורפו כנספח 1 לתצהירו, השיב **"Regent זה אני"** (ע' 17 ש' 18). כשנשאל מה רשום במסמכי הבנק, השיב כי החשבון **"על שמו"**, עם ייפוי כוח למר אל-עיני, ובאותה נשימה השיב כי **"החשבון על שם Regent [...] Regent זה מייצג אותי"** (ע' 18 ש' 12 – ע' 19 ש' 8). בסיכומי התשובה מטעם התובעים (בפס' 6) חזרו הם על טענתם כי בעדותו בן דוד "הסביר את המכניזם של פתיחת חשבונות בשוויץ והאופן בו נפתח החשבון שלו בשביל לשמור על סודיות".
62. אלא שאין בידי לקבל את עדותו והסבריו של בן דוד בכל הנוגע לנהלים וכללי הבנקאות החלים בשוויץ. עדותו זו אינה אלא בבחינת עדות סברה אשר אין לקבלה, שכן נהלי וכללי העבודה של בנקים בשוויץ ובנקים זרים בכלל אינם בבחינת ידיעה שיפוטית, ועל כן יש להוכיחה באמצעות עד מומחה.
63. זה המקום לציין כי בתביעת השותפים ביקש בן דוד להציג בפני בית המשפט הסברים דומים ביחס לנהלי העבודה החלים כביכול בבנקאות בשוויץ, ואולם אף שם נדחו הסבריו באופן דומה מהטעם לפיו **"אין מדובר בנושא שהוא בידיעה שיפוטית. עדויותיהם של שני העדים ביחס לנהלי העבודה של בנקים בשוויץ הן כמובן עדויות סברה. עדים אלה אינם בנקאים, ולא העידו כעדים מומחים בנושא זה. לכן, אין די בעדויות כדי להוכיח את נהלי העבודה של בנקים בשוויץ"** (פס' 40 לפסק הדין בתביעת השותפים; ההדגשה הוספה).
64. כך או כך, וגם בהתעלם מהקושי הראייתי והבלתי מבוטל האמור, בחקירתו הנגדית בן דוד שב ואישר בקולו מספר לא מבוטל של פעמים, כי **אין כל מסמך או ראיה הקושרת אותו ישירות כבעליו של חשבון ריג'נט** (ע' 44 ש' 12–15; ע' 48 ש' 9–12). זה המקום לציין כי בן דוד אישר בחקירתו הנגדית כי בנדא מגנטיק, החברה שבבעלותו, אף היא אינה הבעלים של חשבון ריג'נט (ע' 19 ש' 16–30).
65. לבן דוד לא היה כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא הציג מסמכים שעשויים היו לקשור אותו לחשבון ריג'נט, ממנו העביר, לטענתו, את ההעברות הבנקאיות, כגון דפי חשבון, דפי פתיחת החשבון או ייפוי הכוח שניתן לכאורה למר אל-עיני לפעול בחשבון בנק ריג'נט, וההסבר היחיד שהציג היה, כאמור, האופן שבו לדבריו פועלים הבנקים בשוויץ (ע' 44 ש' 32 – ע' 45 ש' 12). אלא שלכל הפחות היה עליו להוכיח את בעלותו בחשבון הבנק המעביר הנטען באמצעות מסמכים מתאימים.
66. לדבריו של בן דוד, הוא לא ביקש ממר אל-עיני דף חשבון, משום שהיה לו אמון מלא בו (ע' 45 ש' 13–16). זה המקום להעיר כי על אף שמר אל-עיני שימש כעד בתביעת השותפים, לא הוגש תצהיר מטעמו בתביעה דנא שיכול היה לתמוך בגרסתו של בן דוד באשר לחשבון ריג'נט. במהלך חקירתו הנגדית של בן דוד העיד כי מר אל-עיני נפטר בחודש **מרץ 2026** (ע' 22 ש' 28; ע' 33 ש' 8) (ראיות התביעה הוגשו בחודש **ינואר 2025**).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

67. כאשר נשאל בן דוד מדוע לא הציג מסמך כלשהו מטעם בנק לווידס שיתמוך בטענתו כי חשבון ריג'נט הוא חשבון בבעלותו או בבעלות בנדא מגנטיק, ומדוע לא הציג מסמך כלשהו שמראה שיש לו כלל קשר לחשבון ריג'נט, השיב כי **"הבנק נסגר"**, וכי **"לך תמצא עובד בנק מלפני 20 שנה ותביא אותו"** (ע' 48 ש' 9 – ע' 49 ש' 9). **בכל הכבוד, אין בידי לקבל הסברים אלו של בן דוד.**

68. היה מצופה ממי שטוען שתביעה זו היא בבחינת "מאבק משפטי להוכחת האמת", בגדרו "השקיע ממון, ניהל הליכים, שכר חוקרים ואף הציע פרס גדול למי שימסור מידע [...]" הכל בשם אמונתו היוקדת כי יעלה בידיו להוכיח את גרסתו עד כדי כך שמדובר ב**"מאבק חייו"** (פס' 2 לסיכומי התובעים) – שיפעל להבאת ראיות להוכחת טענותיו, ולא יסתפק בעדותו כעדות יחידה של בעל דין (לעניין זה ראו למשל פס' 15 ונספח 5 לתצהיר בן דוד בדבר פרסום מודעה בעיתונים "ישראל היום" ו"כלכליסט" ביום 15.6.2011 בגדרה הוצע על ידו פרס בסך 180,000 ש"ח למי שימסור מידע על החשבון הנעבר הנטען). הנה כי כן, תשובותיו של בן דוד בחקירתו הנגדית בנקודה זו אינן מניחות את הדעת, לשון המעטה.

69. דומה כי לא בכדי אין כל ראיה הקושרת מי מהתובעים לחשבון ריג'נט, שכן בן דוד בחקירתו הנגדית העיד וחזר על כך, **מספר לא מבוטל של פעמים**, כי חשבון ריג'נט שבאמצעותו לטענתו העביר את הכספים, הוא חשבון **"סודי"** (ע' 20 ש' 9; ע' 25 ש' 2; ע' 35 ש' 16; ע' 39 ש' 5; ע' 41 ש' 4–13; ע' 51 ש' 32; ע' 52 ש' 2), וכי הוא שימש כחשבון **"אישי"** עבור **"כספים לא מוצהרים"**, כלשונו (ע' 18 ש' 1–2; ע' 19 ש' 11).

70. בן דוד אף אישר בחקירתו הנגדית כי הוא לא החזיק בארץ מסמך של חשבון סודי שעשוי להפליל אותו (ע' 39 ש' 21; ע' 44 ש' 17), משום שלדבריו **"אני פחדתי שהחשבון בשוויץ ייחשף ובמידה והוא ייחשף [...] זה עבירה פלילית"** (ע' 50 ש' 16, 18). וכך במילותיו: **"נראה לך שאני מחזיק כספים בבנק שוויץ [...] לא מדווח ואני אחזיק אצלי במשרד מסמכים?"** (ע' 29 ש' 2–9). בן דוד אישר בחקירתו הנגדית והצהיר כי אין בכוונתו להראות ולו דף חשבון הנוגע לחשבון ריג'נט אשר יהא בו לקשור אותו אליו (ע' 38 ש' 3–5; ע' 41 ש' 4–8), וכך במילותיו: **"בן דוד לא יחשוף את החשבון שלו בשוויץ"** (ע' 83 ש' 11–19) משום שכאמור – הדבר עשוי היה להביא להפלתו.

71. בן דוד הוסיף והעיד בחקירתו הנגדית כי במסגרת הליכי גילוי מרצון שקיים מול מס הכנסה הוצגו על ידו מסמכים מהם עלה, לטענתו, כי חשבון ריג'נט הוא חשבון בבעלותו, ואולם הוא בחר שלא להציגם בהליך זה (ע' 37 ש' 16 – ע' 38 ש' 15; ע' 44 ש' 8–30; ע' 49 ש' 10–12). טעמיו של בן דוד עמו, ובסיכומי התובעים לא נמצא הסבר לכך. בנסיבות אלו חלה חזקה ראייתית לפיה בעל דין לא ימנע מבית המשפט ראיה שהיא לטובתו, וככל שנמנע מהבאת ראיה רלוונטית שבהישג ידו, ומבלי שיש לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הייתה מובאת הראיה – הייתה פועלת נגדו [ראו: ע"א 9656/05 שוורץ נ' רמנוף חברה לסחר בציוד בנייה בע"מ, פס' 26 (נבו)].

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

27.7.2008; ע"א 7300/21 **אסרף נ' בובליל**, פס' 36 לפסק דינו של כב' השופט גרוסקופף (נבו) 12.3.2024].

72. הנה כי כן, ועל אף שבכתב התביעה נטען באופן שנחזה לאקסיומטי כי ההעברות הבנקאיות בוצעו מחשבון ריג'נט שכביכול בבעלות בן דוד, הרי שמחקירתו הנגדית של בן דוד לבדה עלה, באופן שאינו משתמע לשני פנים, כי אין בידי התובעים לבסס בראיות את עובדת היות מי מהם בעליו של חשבון ריג'נט, החשבון המעביר הנטען, ולמצער לקשור את עצמם לחשבון זה.

73. ויוזכר, כי התובעים שלפני עותרים לחיוב הנתבע בסעד כספי לא מבוטל בסך **4,010,753 ש"ח**. כדי לזכות בסעד כספי זה, הנטל להוכחת **מלוא הרכיבים העובדתיים** הקשורים בהעברות הבנקאיות מושא התובענה – מוטל על כתפיהם. הרכיב העובדתי הראשון והמרכזי הוא, מטבע הדברים, שאלת עצם בעלותם של מי מהתובעים בחשבון ריג'נט ממנו לכאורה בוצעו ההעברות הבנקאיות, ולמצער זיקתם של התובעים אליו. **רכיב זה לא הוכח על ידם.**

74. בנקודה זו, **ולמעלה מן הצורך**, יש לציין את העדר המהימנות הבולטת על פניה ממסמכי ההעברות לכאורה שצורפו על ידי בן דוד לתצהירו בהליך לפני כנספח 1 (אשר הדיון אודות מסמכים אלו עוד יורחב להלן), ובין מסמכי ההעברות שצורפו על ידו לכתב ההגנה המתוקן שהגיש בתביעת השותפים (נ/2), וזאת נוכח פערים חזותיים הקיימים ביניהם:

א. במסמכי ההעברות שצורפו לכתב ההגנה המתוקן בתביעת השותפים **כלל לא צוין** השם "Regent" לצד מספר החשבון, בשונה מהאופן שבו שם כן מופיע במסמכי ההעברות שצורפו כנספח 1 לתצהיר בן דוד.

ב. מסמכי ההעברות שצורפו כנספח 1 לתצהיר בן דוד בהליך לפני כוללים את לוגו בנק לויזס, **כביכול**, ונכללת בהם התיבה "YOUR NAME HAS NOT BEEN MENTIONED", ואולם מסמכי ההעברות שצורפו לכתב ההגנה המתוקן בתביעת השותפים **אינם כוללים את לוגו בנק לויזס, כביכול, או את הכיתוב האמור.**

ג. במסמכי ההעברות שצורפו לכתב ההגנה המתוקן בתביעת השותפים נכתבה המילה "COPY" בראש המסמך, ואילו כנספח 1 לתצהיר בן דוד נוספה מתחת למילה זו, **פעם נוספת**, המילה "COPIE".

75. בחקירתו הנגדית בן דוד לא סיפק כל הסבר מניח את הדעת לפערים חזותיים אלו, זולת הסבר לפיו באת כוחו דאז ביקשה ממנו מסמך על גבי נייר מכתבים של בנק לויזס, וכי הוא פנה למר אל-עיני שיפיק לו מסמך באופן זה, ומכאן, לדבריו, נובעים הפערים שבין המסמכים (ע' 68 ש' 5–2).

76. הגם שחלק ממסמכי ההעברות שהוגשו בתביעת השותפים הוגשו גם בהליך לפני (כחלק מנספח 1 לתצהיר בן דוד) וחלקם האחר לא צורף לתצהיר בן דוד (ואלו הוגשו בחקירתו הנגדית כחלק ממוצג נ/4, כפי שיידון להלן), הרי שנוכח ריבוי מסמכי ההעברות בין ההליכים והשונות הקיימת ביניהם – קיים קושי של ממש בקבלת גרסתו המאוחרת של בן דוד ביחס לכך.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

77. בהינתן הקשיים הראייתיים העולים ממסמכי ההעברות שצורפו כנספח 1 לתצהיר בן דוד, הרי שכל שיש לפני בית המשפט הוא עדותו של בן דוד – עדות יחידה של בעל דין שאין לה כל סיוע [סעיף 54(2) לפקודת הראיות (נוסח חדש)], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") – ובכך אין די, וממילא, כאמור, עדותו כשלעצמה, כאמור, אינה תומכת בגרסת התביעה.

78. משנשמט אחד היסודות המרכזיים עליו מבוססת התביעה – עצם בעלותם של מי מהתובעים על חשבון ריג'נט ממנו לכאורה בוצעו ההעברות הבנקאיות, ולמצער זיקתם של התובעים אליו – **הרי שדי בכך לצורך הקביעה לפיה התובעים לא עמדו במאזן ההסתברויות לצורך הוכחת תביעתם, ולמסקנה בדבר דחייתה כבר בשלב זה בהעדר עילה ויריבות.**

79. ואולם, על מנת שלא יצא פסק הדין חסר, נמשיך את דרך הילוכינו **בבחינת למעלה מן הצורך**, ונפנה לבחינה האם התובעים הרימו הנטל המוטל עליהם להוכיח יתר רכיבי התביעה – בחינה אשר סופה בקביעה לפיה גם בכך לא עמדו התובעים, ובמסקנה לפיה יש להורות על דחיית התביעה.

האם הוכחו העברות מחשבון ריג'נט לחשבון הנעבר הנטען?

80. בתצהירו הצהיר בן דוד (בפס' 4), כי העברות הכספיים לשותפים לשעבר בוצעו כאמור לחשבון הנעבר הנטען מס' 02-87665-04 בבנק ששמו Credit Lyonnais Suisse SA Geneva, וכי כיום לטענתו הבנק נקרא בשם Credit Agricole (Suisse) SA (להלן: "בנק קרדיט" או "בנק אגריקול").

בסיכומי התביעה (בפס' 10) חוזרים התובעים על טענתם לפי המסמכים המתעדים את ההעברות הבנקאיות צורפו **בשני העמודים הראשונים לנספח 1 לתצהיר בן דוד**, והם אלו המתעדים כי בוצעו העברות לחשבון שמספרו 02-87665-04.

81. **מהנימוקים שיובאו להלן סבורני שדין הטענה להידחות, תוך קביעה כי לא הוכחה במידה הנדרשת בגדרי מאזן ההסתברויות העברות הכספיים מחשבון ריג'נט לחשבון הבנק הנעבר הנטען שמספרו 02-87665-04. ואנמק.**

82. בפתח הדברים יש לעמוד על כך כי בתביעת השותפים טען בן דוד, **באופן דומה לטענתו בתיק זה**, כי העברות הכספיים שבוצעו היו לחשבון מס' 02-87665-04. אלא, שבפסק הדין בתביעת השותפים בבית המשפט המחוזי שניתן על ידי כב' השופטת רונן (בפס' 40) נקבע כי "ממסמכים 10/ו-13 עולה כי **מספר החשבון שזוכה הוא שונה – 36226**". (ההדגשה הוספה). בית המשפט המחוזי בתביעת השותפים דחה את הסבריו של בן דוד ביחס לפער הבלתי מוסבר ביחס למספר החשבון שנטען על ידו כי זוכה, אל מול חומר הראיות שהונח לפניו שם, כדלקמן:

"מוקי [בן דוד – מ.ע.א.] **שנשאל בהקשר זה העיד כי "מהידע שלי**

בהעברות, אני יודע שזה עובר דרך בנק אמריקאי כשמעבירים דולרים"

[...] **העד מר אלעיני נשאל גם הוא ביחס לנושא זה, והעיד כי הבנק מזכה**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

את החשבון שלו, חשבון המעבר, כדי שהם יוכלו להעביר את הכסף לקרדיט ליונז. הוא הוסיף כי כאשר הבנק עושה העברה – הם לא עושים את זה לבנק אחר, והם לא שולחים העתק ללקוח על כך משום ש"זה פנימי" [...] אולם, לדברים הללו אין כל עיגון מוסמך בראיה אחרת, מלבד תשובותיהם של העדים. אין מדובר בנושא שהוא בידיעה שיפוטית. עדויותיהם של שני העדים ביחס לנהלי העבודה של בנקים בשווייץ הן כמובן עדויות סברה. עדים אלה אינם בנקאים, ולא העידו כעדים מומחים בנושא זה. לכן, אין די בעדויות כדי להוכיח את נהלי העבודה של בנקים בשווייץ ביחס להעברות כספים, ונותרת לכן בעינה התהייה ביחס למספרי החשבון, שלא באה לה תשובה מוסמכת ומאושרת." (ההדגשה הוספה).

83. דברים אלו יפים גם לעניין התביעה שלפניי. כפי שנדון לעיל, שני העמודים הראשונים שצירף בן דוד במסגרת נספח 1 לתצהירו, הם מסמכי העברות הבנקאיות המעידים, לטענתו, על ביצוע ההעברות הבנקאיות לחשבון מס' 02-87665-04 בבנק קרדיט (פס' 5 לתצהיר בן דוד; פס' 10 לסיכומי התובעים). אלא שמחקירתו הנגדית של בן דוד בהליך דנא עלה, כי **קיימים לכל הפחות שני מסמכים נוספים**, הקשורים על פני הדברים לאותן שתי העברות שבוצעו לכאורה, **ואולם אלו לא צורפו כחלק מנספח 1 לתצהירו של בן דוד.**

84. שני מסמכים אלו, שכותרתם "Confirmation of Order", הם אותם מוצגים שסומנו נ/10 ו-נ/13 בתביעת השותפים, ואשר הדיון שנערך בהם במסגרת פסק הדין בתביעת השותפים פורט לעיל. מסמכים אלו הוגשו בחקירתו הנגדית של בן דוד בהליך לפניי וסומנו כחלק ממוצג נ/4. מעיון במסמכים אלו עולה כי אכן, מספר החשבון שזוכה לכאורה הוא 36226, ולא 02-87665-04 כנטען על ידי בן דוד גם בתביעה זו.

85. זה המקום לציין כי בחקירתו הנגדית העיד בן דוד כי נספח 1 לתצהירו, שהורכב מ-3 מסמכים בסך הכל, הם בבחינת **כל המסמכים הבנקאיים הקיימים ברשותו, שהוצגו על ידו, ו"אין בילתם"**, כלשונו (ע' 21 ש' 13 – ע' 22 ש' 24). ואולם, דומה שקיים **קושי רב** בעדותו של בן דוד בנקודה זו, משעה שנמצא כי מסמכים שהוצגו על ידו בתביעת השותפים, המהווים על פני הדברים חלק ממסמכי ההעברות הבנקאיות – ואשר ביחס אליהם נקבעה בפסק הדין בתביעת השותפים קביעה אשר אינה תומכת בגרסתו – **לא הוצגו על ידו בהליך דנא.**

86. על דוכן העדים לא היה לבן דוד כל הסבר מניח את הדעת לכך. עיון בסיכומי התביעה (בפס' 17) מגלה בקשר לכך את הטענה לפיה ב"כ הנתבע הציג מסמכים, טען לגביהם, ולא אפשר לבן דוד להתייחס. **דין הטענה להידחות.** עיון בעדותו של בן דוד מעלה כי ניתנה לו ההזדמנות להשיב **לשאלות שנשאל**, לא אחת ולא פעמיים, ואולם כל מענה מניח את הדעת לשאלות בסוגיה זו, כמו גם בסוגיות אחרות – לא ניתן על ידו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

87. משלא ניתן על ידו הסבר מניח את הדעת בחקירתו הנגדית, הסבר **מאוחר** לכך נמצא בסיכומי התביעה (בפס' 17), שם נטען כי המסמכים שהוגשו וסומנו 4/ הם מסמכים "משלימים את מסמכי ההעברות, שכן הם מסמכי הבקשה. מסמכים אלה הודפסו על-ידי אותו בנק באותו יום. עיון במסמכים [...] מלמד כי קיים רצף פשוט של בקשה, העברה, ואישור לאחר מכן".

88. גם אם אניח לטובת התובעים כי קיים היגיון מסוים ומוגבל **בהסבר המאוחר** שניתן על ידם, עדיין לא נמצא כל הסבר מניח את הדעת לכך שמסמכים אלו, המהווים על פני הדברים חלק ממסמכי ההעברות הבנקאיות מושא התובענה – אשר נדונו בתביעת השותפים ואשר על בסיסם נקבעו קביעות בפסק הדין בתביעת השותפים השומטות את הקרקע תחת גרסת התובעים – **לא צורפו במלואם לתצהירו של בן דוד בהליך לפניי**.

זאת ועוד. קיים קושי בקבלת הסבר מאוחר זה שהעלו התובעים בסיכומיהם הואיל וזה ניתן על ידם ביחס למסמכים שהוגשו כמוצג **על ידי הנתבע**, ושהתובעים בחרו **שלא להגישם במסגרת הליך זה**.

89. לקושי זה יש להוסיף, כפי שנקבע לעיל, כי המסקנות אותן מבקשים התובעים לבסס בדבר נהלי הבנקאות הנהוגים בשוויץ באשר למסמכי ההעברות הנטענות, ומשמעותם – הן טענות שבמומחיות.

בניגוד לטענת התובעים בסיכומיהם (בפס' 18), גם טענות אלו נדרש להוכיח באמצעות עדות מומחה בדבר נהלי הבנקאות הנהוגים בשוויץ, ואולם **אין תמה שהתובעים לא יכלו לעשות כן ביחס למסמכים שכלל לא הוגשו על ידם**, וש"התגלו" אך בחקירתו הנגדית של בן דוד. משמעות אי הצגת המסמכים במלואם, ללא כל הסבר מניח את הדעת, מדברת בעד עצמה.

90. זאת ועוד. קושי נוסף נמצא במסמכי ההעברות הנטענות שצורפו כנספח 1 לתצהיר בן דוד. בסיכומי התובעים נטען כי **העמוד השלישי** שצורף לנספח זה הוא אישור מאת בנק אגריקול, שנמסר, כביכול, לבנק לוידיס, המעיד כי ההעברות אכן התקבלו בבנק אגריקול (פס' 10 לסיכומי התובעים). אישור זה מתוארך בראש המסמך ליום **3.4.2008**. בן דוד אישר בחקירתו כי מסמך זה לא מוען אליו (ע' 25 ש' 1–15). בן דוד לא הכחיש בחקירתו הנגדית כי העמוד השלישי לנספח 1 לתצהירו **בהליך לפניי לא הוגש על ידו בתביעת השותפים**. לשאלה מדוע לא עשה כן, השיב כי **"עורכי הדין החליטו לא להציג אותו"** (ע' 76 ש' 28 – ע' 77 ש' 27).

91. והנה, לא זו בלבד שמסמך זה הוגש **לראשונה** בהליך שלפניי, אלא שבחקירתו הנגדית של בן דוד בהליך שלפניי נמצא כי מסמכים נוספים שהוגשו על ידי התובעים בתביעת השותפים וסומנו שם 11/ ו-14/ (והוגשו כחלק ממוצג 4/ בחקירתו הנגדית של בן דוד בהליך לפניי) – **לא הוצגו על ידי התובעים בהליך שלפניי**.

מסמכים אלו הם אישורים שנשלחו לכאורה מבנק Deutsche Bank Trust Company America (להלן: **"בנק דויטשה"**) לבנק לוידיס, מהם עולה כי ההעברות מושא התובענה **התקבלו לכאורה בחשבון בבנק דויטשה, ולא בחשבון בבנק אגריקול**, כנטען על ידי בן דוד.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

92. כאשר נשאל בן דוד בחקירתו הנגדית מדוע לא הציג את המסמכים שהוצגו בתביעת השותפים לפיו הבנק שקיבל את כספי ההעברות לכאורה הוא בנק דויטשה ולא בנק אגריקול, השיב כי "הם קיימים בתיק [...] דולרים שמועברים מחשבון לחשבון לא בארצות הברית, הדולרים חייבים לעבור דרך בנק אמריקאי ולכן בנק Deutsche Bank מעורב בהעברה [...] תשאל כל בנקאי [...] כל בנקאי יגיד לך" (ע' 74 ש' 2-17).

93. אלא שכאמור, כפי שנקבע גם בפסק הדין בתביעת השותפים וכפי שנקבע לעיל – בן דוד אינו בנקאי ואינו עד מומחה (והוא אף שב ואישר זאת בהליך לפניי, ע' 14 ש' 24-25) ולכן אינו יכול להעיד על נהלי העבודה בבנקים בשוויץ, ועדותו היא בגדר עדות סברה, מה גם שמהווה עדות יחידה. אין די בעדותו לשם הוכחת נהלי העבודה של בנקים בשוויץ ביחס להעברות הכספים, ועל כן עודנה קיימת התהייה, כפי שנותרה פתוחה בפסק הדין בתביעת השותפים (בפס' 40), ביחס למספר החשבון שזוכה כביכול, שאין לה כל תשובה או ראיה זולת עדותו היחידה של בן דוד.

94. בנסיבות אלו, הרי שאין כל ממש בטענת התובעים בסיכומיהם (בפס' 12) לפיה "מסמכי ההעברות, שהוגשו בתיק דנא, הם בדיוק אותם המסמכים שהוגשו בהליך הראשון, וכן בבקשות לעזרה משפטית בין מדינות. המסמכים עם החותמת "נאמן למקור" הוגשו לתיק בית המשפט בהליך הראשון, אשר בחלוף השנים בוער" (ההדגשות במקור). זה המקום לציין כי גם בפסק הדין בתביעת השותפים נקבע כי התובעים לא הציגו את מסמכי ההעברות המקוריים של ההעברות הנטענות (פס' 40 לפסק הדין בתביעת השותפים). התובעים לפניי טוענים כי טענת הנתבע לפיה לא הוצגו מסמכי המקור בהליך דנא היא "סערה מלאכותית בכוס תה", ומכל מקום, לשיטתם, הפסיקה הקיימת תומכת בקבילותם של מסמכים אלו (פס' 12, 14-15 לסיכומי התובעים). דין הטענה להידחות.

א. ראשית, עצם הגשת המסמכים בתביעת השותפים אין בה להוליד למסקנה בדבר קבילותם של מסמכים אלו.

ב. שנית, כאמור, נמצא כי חלק ממסמכי ההעברות וכן המסמכים מבנק דויטשה (מוצגים 10/ו, 11/ו, 13/ו ו-14/ו לתביעת השותפים שסומנו 4/ו בהליך זה) – לא הוגשו על ידי התובעים בהליך לפניי. ברי כי קיים קושי בטענת התובעים באשר לקבילותם של המסמכים אותם בחרו להגיש בהליך לפניי, המתבססת על מסמכים שהגישו בתביעת השותפים המהווים לכאורה חלק בלתי נפרד מהם – ואשר אותם בחרו שלא להגיש כראיה בהליך זה.

ג. שלישית, לעניין העמוד השלישי לנספח 1 לתצהיר בן דוד (אישור מאת בנק אגריקול, שנמסר, כביכול, לבנק לוידיס, שיש בו להעיד לכאורה כי ההעברות אכן התקבלו בבנק אגריקול): יוזכר כי בן דוד לא הכחיש בחקירתו הנגדית כי מסמך זה לא הוגש על ידו כראיה בתביעת השותפים. משמעות הדברים היא כי משלא הוגש המסמך בתביעת השותפים, הרי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

שזה ממילא לא בוער, והוא אמור להימצא בחזקת התובעים, ואולם זה לא הוצג לפניי. ברי שלא ניתן לטעון לקבילותו של מסמך משום שבווער בתיק תביעת השותפים, מקום שמסמך זה כלל לא הוגש במסגרתו.

95. הנה כי כן, גם ביחס למסמכים אלו, הרי שיש לשוב ולתהות על דרך הילוכם של התובעים, שכן אי הצגת מלוא התמונה הראייתית למצער כפי שהוצגה במסגרת תביעת השותפים, מקימה ספק באשר למהימנות גרסתם של התובעים בתביעה שלפניי. דומה כי לו היו בוחרים התובעים להציג את מלוא התמונה הראייתית כפי שנפרשה בתביעת השותפים ועל בסיסה טענו טענותיהם שם, תוך שהיו מציגים הסברים מניחים את הדעת לפערים אלו – הרי שהיה ניתן לבחון טענות אלו לגופן ולהכריע בהן. דאעקא, שזו לא הדרך בה בחרו התובעים ללכת. על כך יש להצר, והתנהלות ראייתית זו יש לזקוף לחובתם.

96. על כל האמור יש להוסיף כי כל שלושת העתקי המסמכים שבן דוד כן בחר לצרף לתצהירו כנספח 1, ואשר מקורם כביכול בבנק לוידיס – אינם מסמכים קבילים, וממילא אינם מסמכים אשר ניתן להעניק להם משקל ראייתי של ממש, וזאת בין היתר מהטעם שמסמכים אלו נערכו כביכול על ידי בנק זר בשם "לוידיס", ואולם עצם קיומו של בנק זה אינה בבחינת ידיעה שיפוטית. התובעים לא הוכיחו את עצם קיומו של בנק זה.

97. כמו כן, מסמכים אלו נערכו לפי טענת התובעים והוצאו מחוץ לשטח שחל עליו משפט מדינת ישראל, ועל כן בהתאם להוראות סעיף 30 לפקודת הראיות חלה עליהם הגדרת "תעודת חוץ". בהתאם להוראות הסעיף האמור, ניתן להוכיח במשפט אזרחי מסמכים אלו באמצעות אישור של הצדדים שהוציאו אותם או בהצהרה בכתב של עדי האימות, אשר אומתו כדין על ידי נציג דיפלומטי או קונסולרי ישראלי, או על ידי נוטריון ציבורי. מסמכים אלו לא הוגשו בהתאם להוראות סעיף 30 לפקודת הראיות.

98. **מכל האמור, סבורני כי לא הוכח במידה הנדרשת במאזן ההסתברויות העברת הכספים מחשבון ריג'נט לחשבון הנעבר הנטען.**

99. לשם שלמות התמונה, ולמעלה מן הצורך, אתייחס למספר טענות נוספות שהעלו התובעים בהקשר זה. לטענת התובעים (בפס' 10–12 לסיכומיהם), על בסיס "אותם מסמכים" טיפלו הרשויות בשוויץ בבקשות לפי חוק עזרה משפטית, וכי הן הבנק בשוויץ והן הטריבונל השוויצרי לא העלו ספק שמא מדובר במסמכים שאינם אותנטיים, ועל סמך בקשת בן דוד "קבע" הטריבונל השוויצרי כי על בית המשפט בישראל לזמן את נווה לשמיעת עדותו וקבלת עמדתו בנוגע להסרת החיסיון הבנקאי בעניינו. נטען כי "אדם רציני" אינו יכול לטעון שמסמכים מזויפים "עברו" כל כך הרבה "תחנות" בדרך מבלי שהועלתה בעניינם טענת זיוף, ושנים רבות לאחר מכן מועלות "תיאוריות קונספירציה" ביחס למהימנות מסמכי ההעברות שהוגשו בתיק דנא, שהם אותם מסמכים "בדיוק" שהוגשו בהליכים הקודמים. **דין הטענה להידחות.**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

א. **ראשית**, כפי שנדון בהרחבה לעיל, לכל הפחות מסמכי ההעברות הנטענים שהוצגו בהליך שלפניי **אינם זהים** למסמכים שהוצגו בתביעת השותפים, ומסמך אחד שהוצג בהליך שלפניי **כלל לא הוצג בתביעת השותפים** ומבלי שנמצא לכך הסבר מניח את הדעת. בהיתן האמור באשר למסמכים שלא הוצגו בהליך לפניי ואשר היו חלק מראיות בן דוד בתביעת השותפים, ברי שאין מקום להנחה א-פריורית כטענת הנתבעים כי "כל המסמכים" שלפניי הוגשו באופן זהה בכל ההליכים הקודמים.

ב. **שנית**, אף אם היה ממש בטענת התובעים לפיה "אותם מסמכי ההעברות" הוצגו בהליכים קודמים או בתיקים קשורים, עדיין לא היה בכך משום ראיה (ובוודאי לא ראיה חותכת כפי שמבקשים התובעים להניח בסיכומיהם) באשר לקבילותם ומשקלם, כמו גם מהימנותם של אותם מסמכים, עליהם מבוקש להתבסס כראיה במסגרת הליך אזרחי.

ג. **שלישית**, הטענה כי "אותם המסמכים", כביכול, עברו "תחנות כה רבות בדרך" מבלי שהועלתה בעניינם טענת זיוף או העדר אותנטיות אינה מעלה ואינה מורידה, שכן בהליך האזרחי הנדון לפניי ניצב נתבע המעלה טענות כבדות משקל כנגד מסמכי ההעברות מהם מבקשת התביעה להיבנות ולזכות בסעד כספי בסכום בלתי מבוטל.

העובדה שכנגד "אותם מסמכים" לא הועלתה טענת זיוף בידי מאן-דהוא במשך שנים ובהליכים שונים, לכאורה, אינה מונעת את האפשרות להעלות טענות ביחס אליהם, ובוודאי כאשר אלו נשמעות לראשונה מפי בעל דין שלא נטל חלק בהליכים הקודמים שהתקיימו בין התובעים ובין השותפים לשעבר.

ד. **רביעית**, עצם התקיימותם של הליכים, בין בישראל ובין בשוויץ, לכאורה על יסודם של "אותם מסמכים", אינה מהווה כשלעצמה משום ראיה לאותנטיות של מסמכים אלו, מה גם שבפסק הדין בתביעת השותפים נקבע כי לא הוגשו מסמכי ההעברה המקוריים. על כן, לכל היותר, מדובר בראיה לכך שמסמכים אלו (ולמצער חלקם, כאמור) הוגשו בגדרי הליכים אלו.

ה. **חמישית**, בניגוד לטענת התובעים (בפס' 12 לסיכומיהם), וכפי שכבר צוין, לא על הנתבע מוטל הנטל להציג "גרסה סדורה וברורה לגבי טענותיו בעניין המסמכים", כי אם על התובע במסגרת מאזן ההסתברויות במשפט האזרחי. על הנתבע בוודאי לא מוטל הנטל "לספק גרסה כלשהי" (כלשון התובעים) בכתב הגנתו או בתצהירו ביחס למסמכי ההעברות שהתובעים כן בחרו להגיש, ועל יסודם הם מבקשים להיבנות ולזכות בסעד כספי. הדברים מקבילים משנה תוקף נוכח הקשיים הראייתיים העולים מהמסמכים שבחרו התובעים להגיש במסגרת הליך זה, כמו גם מבחירתם שלא להגיש את מלוא המסמכים שהוגשו בהליכים קודמים.

100. בנסיבות אלו, יש לקבוע שאין ממש בטענת התובעים, העוברת כחוט השני בסיכומי תביעתם, לפיה "לאורך ניהול התיק איש לא העלה על דעתו שמאן דהוא יטען למשל ש"הבנק לא היה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

קיים [...] וכיוצא באלה מרעין בישין. אלה טענות שאם מאן דהוא היה סבור שיש בהן בדל של אמת היה מעלה אותן כבר בכתב ההגנה שלו" (פס' 13 לסיכומי התובעים). אין בידי לקבל טענה זו. הנטל להוכחת בעלות בחשבון המעביר כמו גם בעלות בחשבון הנעבר – על כל הקשיים הקיימים בהוכחה זו בהינתן שמדובר בחשבונות סודיים בשוויץ – מוטל על התובעים והנתבע ודאי שלא נדרש היה לחשוף בכתב הגנתו או בתצהירו את הספקות או הקשיים הראייתיים העולים ממסמכי ההעברות שהתובעים בחרו להגיש ולהסתמך עליהם, ובכך גם לחשוף את קו חקירתו הנגדית של בן דוד.

101. מוסיפים התובעים וטוענים (בפס' 8–9 לסיכומיהם) כי בעוד בן דוד העיד כי פרטי החשבון אליו יש להעביר את סכום הכסף נמסרו לו על גבי פתק על ידי מר ריכליס, הרי שהנתבע לא הציג כל ראיה לסתור, ולא ביקש ממר ריכליס שהוא לפי הנטען חברו של הנתבע – להעיד לטובתו. **דין הטענה להידחות.**

א. בהקשר זה, אך גם באופן כללי, סיכומי התובעים (בפס' 2) יוצאים מנקודת הנחה לפיה גרסתו העובדתית של בן דוד היא "פשוטה", "טבעית", "הגיונית" ומתיישבת עם "ניסיון החיים", תוך שהתובעים מבקשים להדגיש את "האבסורד" שבגרסת הנתבע, לפיה הוא כביכול המציא לפני מספר שנים מספר של חשבון בנק בשוויץ, שבמקרה היה גם חשבון בנק של חלפן, שאותו חלפן הוא גם חבר ילדות של שותפו לשעבר של התובע, מר ריכליס.

ב. גם אם אניח לטובת התובעים כי גרסתם "הגיונית" יותר, הרי שלא די בכך במסגרת ניהול הליך אזרחי לפני בית המשפט. בית המשפט אינו פוסק את הדין על בסיס השערות או תחושות ביחס להגיון העובדתי הקיים, או שאינו קיים, בגרסת מי מבעלי הדין שלפניו. בית המשפט פוסק את הדין על יסוד העובדות שהוכחו לפניו בראיות במסגרת מאזן ההסתברויות, ואין די בהגיונם הנטען של דברים לבדו לשם העברת נטל השכנוע אל הצד שכנגד.

ג. מכל מקום, מעבר לכך שאיני סבורה כי טענה זו יש בה משום תרומה כלשהי לביסוס התזה שביסוד כתב התביעה, אשר ממילא הנטל להוכיחה מוטל לפתחם של התובעים, עצם העלאת הטענה על ידי התובעים בדבר הקשר שקיים לכאורה בין הנתבע לשותפים לשעבר, אין בה די כשלעצמה להעביר את הנטל לנתבע לסתור או לזמן מהשותפים לשעבר לעדות, וממילא אין בכך די לבסס כל רלוונטיות לעדותם בהליך דנא.

ד. זה המקום להזכיר כי במסגרת התביעה כנגד השותפים לשעבר, בדיון שהתקיים ביום 30.10.2020, חקר בן דוד **בעצמו** בחקירה נגדית את מר גלסמן ומר ריכליס, שהעידו כי הם לא מכירים אדם בשם רפאל נווה, ומר ריכליס העיד כי לא היה לו קשר עם אדם בשם רפאל נווה, כי אינו יודע מי זה, כי לא השתמש בחשבון שלו לקבלת כספים, וכי לא היה לו אף פעם חשבון בשוויץ. פרוטוקול החקירה הנגדית האמורה הוגש בחקירתו הנגדית של בן דוד וסומן 5/.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

ה. והנה, דווקא בהליך זה, בחרו התובעים שלא לזמן את השותפים לשעבר לעדות שעשויה הייתה (לשיטתם) להזים או לקעקע את עדותם בתביעה הנוספת כנגד השותפים לשעבר, וללמד על הקשר הנטען שבינם ובין הנתבע. ההסבר שנתנו התובעים בסיכומיהם להימנעותם מזימונם לעדות (בפס' 8) הוא כי "בעוד שהתובע וריכליס, הם, כידוע, עוינים זה את זה; הנתבע הוא חבר של ריכליס, מיוצג על-ידי אותו עורך דין, ולמרות זאת נמנע מהעדות, על כל המשתמע מכך מבחינה ראייתית" (ההדגשה הוספה).

ו. בפס' 9 לסיכומי התשובה הוסיפו התובעים כי: "הטענה כאילו היה על התובע לזמנו [את מר ריכליס – מ.ע.א.] היא לא פחות ממגוחכת, הן בשל העובדה כי התיק דנא לא אמור היה להיות 'פתיחה מחדש' של פסק הדין הקודם [...] והן בשל העובדה כי ריכליס אינו מצוי 'בשליטת התובע'" (ההדגשה הוספה). אלא שדומה כי טענה זו מבקשת ליהנות מכל העולמות, שכן ברי שלא ניתן לטעון שיש לזקוף לחובת הנתבע את אי זימון השותפים לשעבר לעדות, בד בבד עם הטענה שעדותם אינה רלוונטית להליך דנא משום שהליך זה אינו "פתיחה מחדש של פסק הדין הקודם".

ז. מכל מקום, גם אם אניח רלוונטיות לעדותם של מי מהשותפים לשעבר להליך דנא, ומשעה שאלו אינם מצויים בשליטת התובעים, הרי שהיה עליהם לעתור בבקשה לזימונם לעדות בד בבד עם הגשת ראיותיהם (בהתאם להחלטתי מיום 19.11.24). זאת, בהינתן הנטל שמונח על התובעים להוכחת תביעתם, ובפרט נוכח חזרתם היוקדת חזור ושנה על הטענה בדבר הקשר שבין מי מהשותפים לשעבר ובין הנתבע, ומידת הרלוונטיות של קשר נטען זה להוכחת התביעה שלפניי.

ח. לדברים משנה תוקף בשים לב לעדותם של השותפים לשעבר בחקירתם הנגדית על ידי בן דוד בתביעה כנגד השותפים לשעבר אשר אינה תומכת בטענת התובעים בדבר הקשר שבין השותפים לשעבר לנתבע (מ/5). כפועל יוצא, ככל שקיימת רלוונטיות לקשר נטען זה, הרי שאת אי זימונם לעדות יש לזקוף לחובת התובעים.

קשיים נוספים העולים מהתביעה

102. בן דוד אישר בעדותו כי מעולם לא הראה בשום צורה, ולא הציג כל מסמך המלמד שהוא העביר כספים לחשבון ריג'נט כדי שיהיה בו כסף לביצוע ההעברות הבנקאיות הנטענות. לדבריו, הכספים הועברו אל מר אל-עיני שהפקיד אותם בחשבון ריג'נט, אך גם אין בידיו כל ראיה לביסוס טענתו שלפיה הוא העביר כספים למר אל-עיני. לאחר שבחקירתו הנגדית בן דוד אישר כי לפי טענתו חשבון ריג'נט הוא חשבון שלו אשר ממנו נגרע הכסף, התבקש הוא לאשר כי אין לו שום מניעה להצגת המסמכים מהחשבון, ותשובתו הייתה "הצגתי אותם אבל לא בפניך [...] כשעשיתי גילוי, גילוי נאות מרצון" (עי' 37 ש' 10–16; עי' 38 ש' 16–30). בן דוד אישר כי לא הציג שום מסמך מהנהלת חשבונות שמראה את קיום הכסף בחשבון (עי' 39 ש' 27–29).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

103. בהקשר זה מצאתי להפנות לדברי בית המשפט בפסק הדין בתביעת השותפים, בו עמד בית המשפט (בפס' 30–31) על כך כי התובעים (הנתבעים בתביעת השותפים):

"לא כפרו בכך כי הם ניהלו מערכת כפולה של ספרים, כאשר ספרי בנדא לא כללו את העסקאות שבצעה השותפות בחו"ל. [...] מדובר כמוכח בהתנהלות חמורה, שנועדה להטעות הן את חברת JD והן את שלטונות המס, ולמנוע תשלום מס כחוק בגין הכנסות השותפות. אין חולק כי האחראי לרישום הזה היה מוקי [בן דוד – מ.ע.א.] [...] העובדה כי מוקי ניהל את ספרי בנדא באופן בו הם נוהלו, היא מכבידה מאוד. מי שמנהל את ספריו באופן זה, צריך לדעת כי אם בבוא היום תתגלע מחלוקת שקשורה בספרי הנהלת החשבונות, יהיה לו קשה יותר להוכיח את גרסתו, ויוטל עליו נטל כבד להוכיח את טענותיו. קשה לתת אמון ולסמוך על מי שניסה לרמות ספק שעבד איתו וכן גם את שלטונות המס, ומִסָּר שיבוא מבית המשפט שיעיד על כך, עשוי לשמש כתמריץ נוסף לדיווחי אמת." (ההדגשה הוספה).

104. אמנם, כפי שגם צוין בפסק הדין בתביעת השותפים, בן דוד פנה לרשויות המס לשם הסדרת עניינו, ואולם הדבר אינו מאיין את העובדה לפיה בזמנים הרלוונטיים לתובענה זו ניהלו התובעים מערכת כפולה של ספרים. כפי שציין בית המשפט בפסק הדין בתביעת השותפים, כאמור, יידע מי שמנהל ספריו באופן זה כי אם **בבוא היום תתגלע מחלוקת שקשורה בספרי הנהלת החשבונות**, יהיה לו קשה יותר להוכיח את גרסתו ויוטל עליו נטל כבד להוכיח את טענותיו.

105. והנה, ניתן לומר כי בואו של אותו היום – הוא יום פסק הדין שלפניי. דומה כי אחת מתוצאותיה של אותה התנהלות קלוקלת, לשון המעטה, בה נהג בן דוד בשעתו, היא שאין בידיו כיום כל מסמך רלוונטי מהנהלת חשבונות המבסס את קיומם של הכספים מושא ההעברות בחשבון ריג'נט (חשבון שהוא טוען בו לבעלות כיום – טענה שנדחתה לעיל) בטרם הועברו לפי טענתו לנתבע, או כל מסמך המלמד על העברת כספים על ידו מחשבון אחר שבבעלותו לחשבון ריג'נט על מנת שיהיו בו כספים לצורך ביצוע ההעברות, או כל מסמך המלמד על גריעה של כספים מחשבון ריג'נט שלא הושבו אליו. **משמעות הדבר כי התובעים לא עמדו בנטל המוטל עליהם גם בנקודה זו.**

106. לכך יש להוסיף כי בנסיבות בהן בן דוד טוען כי הוא מנהל את "מאבק חייו", במשך למעלה מ-20 שנה מהאירועים הנתענים, מצופה היה כי יפעל לשמירה קפדנית של כל מסמכיו בזמן אמת, זאת במובחן מהנתבע שלא ידע על הטענות המופנות כלפיו אלא לכל המוקדם בשנת 2019.

107. חלוף השנים והשיהוי הקיצוני בנסיבות אלו מקים נזק ראיתי כבד לנתבע עקב הגשת התביעה כלפיו במועד שבו הוגשה ומקשה על התגוננותו, ועל כן הנטל על התובע לבסס טענותיו כבדות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

המשקל בראיות מהימנות הוא נטל גבוה, וזאת בנוסף על הנטל הכבד שממילא מוטל על התובעים שלפניי בנסיבות העניין, נוכח ההתנהלות הפגומה שנהגה בספרי בנדא מגנטיק בזמן אמת. נטל זה, אפוא, לא הורם על ידי התובעים.

הרבה למעלה מן הצורך – ההיבט המשפטי

108. בסיכומיהם זנחו התובעים את טענתם החלופית לפיה מעשיו הנטענים של הנתבע מגבשים את יסודות עוולת הרשלנות, ומיקדו טענותיהם בטענה לפיה הם זכאים להשבה בהתאם להוראות סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, משום שלפי הטענה הוכח כי החשבון הנעבר הנטען מזכה את הנתבע ברווחיו, וכי הוכחו העברות הכספיים לחשבון זה.

109. כאמור בהרחבה לעיל, סבורני כי לא עלה בידי התובעים להוכיח את תביעתם במישור העובדתי, ואולם אף לו היה עולה בידם לעשות כן, ואף אם אניח לטובתם כי היה עולה בידם להוכיח את רכיביו של סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, דומה כי בנסיבות העניין הייתה מתעוררת השאלה האם יש להורות על מתן פטור מהשבה לפי סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט. אנמק בקצרה, במלוא הזהירות המתבקשת.

110. סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט קובע כי "בית המשפט רשאי לפטור את הזוכה מחובת ההשבה לפי סעיף 1, כולה או מקצתה, אם ראה שהזכיה לא היתה כרוכה בחסרון המזכה או שראה נסיבות אחרות העושות את ההשבה בלתי צודקת". אמנם הוראת סעיף זה היא בבחינת החרג שיופעל במקרים מועטים, והכלל הוא כי משעה שהוכיח תובע כי נתבע התעשר שלא כדין, הרי שתחול חובת השבה [ראו: ע"א 4708/14 יח דמרי בניה ופיתוח בע"מ' המועצה המקומית גן יבנה, פס' 24 (נבו 24.8.2015)]. ואולם, בפסיקה נקבע כי "המושג 'השבה בלתי צודקת' הוא מונח עמום ובעל 'רקמה פתוחה'", ונקודת המוצא של המחוקק, שהתקבלה גם בפסיקה, היא כי לא ניתן להגדיר מראש ובאופן ממצה את כל הנסיבות שבהן תיחשב השבה לבלתי צודקת, ואשר יבססו פטור מהשבה. על כן, על בית המשפט הוטל לצקת תוכן מוחשי במושג רחב זה, ולהבהיר, ממקרה למקרה, מתי יחול הפטור מטעמי צדק [ראו: דנ"א 7398/09 עיריית ירושלים נ' שירותי בריאות כללית, פס' 45 לפסק דינו של הנשיא (בדימ') גרוניס (נבו 14.4.2015)].

111. בענייננו, גרסת הנתבע, אשר לא נסתרה, היא כי קיבל לידי הרשאה לפעול בחשבון שהיה של אביו, שעסק בין היתר בחלפנות. הנתבע העיד בחקירתו הנגדית כי כספים שהועברו לחשבון הנעבר הנטען יצאו ממנו במלואם, למעט עמלות (ע' 138 ש' 2-9). בלשונו של הנתבע "אני מקבל כסף, מעביר כסף. בסופו של יום החשבון תמיד נשאר עם רק העמלה שלי שהייתה צריכה להיגזר בפעולות האלה. זהו" (ע' 123 ש' 13-15). הנתבע העיד, ודבריו לא נסתרו, כי כך הייתה ההתנהלות בחשבון הנעבר הנטען, וכי היו כניסות ויציאות רבות של כספים כנגד תשלום עמלה, ומדובר היה ב"חשבון סליקה" (ע' 125 ש' 23 – ע' 126 ש' 15). ואכן, דומה שיש ממש בדברי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

הנתבע בעדותו שנוכח חלוף השנים הרבות אין בידיו כיום רישומים של הכניסות והיציאות מהחשבון לתקופה הרלוונטית (ע' 128 ש' 14–18).

112. בנסיבות אלו, משעה שהנטל להוכחת התביעה אינו מוטל על הנתבע כי אם על התובע, ומשעה שגרסתו של הנתבע, לפיה קיבל הרשאה לפעול ב"חשבון סליקה" שהיה של אביו שהיה חלפן כנגד תשלום עמלה וכי הכספים אינם בידיו ולא היו בידיו אלא לתקופה מוגבלת לאחר העברתם – לא נסתרה – דומה כי אף לו היה עולה בידי התובעים להוכיח מלוא רכיבי תביעתם לפי סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, הרי שדומה כי השבה בנסיבות העניין הייתה נמצאת בלתי צודקת לפי סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, באופן שהיה בו, על פני הדברים, להקים מתן פטור מחובת השבה.

לפני סיום ובטרם חתימה

113. בשולי פסק הדין אך לא בשולי חשיבותם של הדברים, מצאתי לשוב ולהזכיר כי כספי ההעברות הבנקאיות מושא התובענה שלפניי מקורם ברווחי השותפות מושא פסק הדין בתביעת השותפים, שמקורם בעסקאות שבוצעו בחו"ל, ושלא דווחו בספרי בנדא מגנטיק. בתביעת השותפים טענו התובעים שלפניי כי העברות בנקאיות נטענות אלו היוו תשלום לשותפים לשעבר בגין הכנסה לא מדווחת (פס' 36 לפסק הדין בתביעת השותפים).

114. בעוד שבכתב התביעה צוירו העברות נטענות אלו (בפס' 3) ככאלו שמקורן ב"רווחי עסקה משותפת" של בן דוד עם השותפים לשעבר, הרי שאלו אינן בבחינת העברות "תמימות" שהועברו בשגגה או מחמת טעות לחשבון בנק לא נכון. מקורן הוא, כפי שנקבע בפסק הדין בתביעת השותפים, **בפעולות תרמית שנועדו להטעות**, בין היתר, **את שלטונות המס בישראל** (פס' 30 לפסק הדין בתביעת השותפים).

התרמית בוצעה על ידי בן דוד באמצעים שונים: שימוש בחשבונות בנק בחו"ל, שימוש בחברות ובחברים שונים, הסבת שטרי מטען, וניהול מערכת כפולה של ספרים, וכפי העולה מפסק הדין בתביעת השותפים, **בן דוד עצמו לא כפר בכך כי פעל באופן זה**, והדברים פורטו בתצהירו שם (ראו למשל בפס' 41 לפסק הדין בתביעת השותפים).

115. אמנם, כפי שציין בית המשפט בפסק הדין בתביעת השותפים בבחינת למעלה מן הצורך (בפס' 72), התנהלותו של בן דוד עולה כדי עבירה פלילית חמורה. ואולם, והגם שבן דוד הגיע להסדר עם רשויות המס (אשר פרטיו והמסמכים שהוצגו בגדרו לא נחשפו לפני בית משפט זה) דומה כי עצם בחירתם של התובעים לנקוט בהליך לפניי במטרה לזכות בהשבת כספים ששולמו על ידם, כביכול, כחלק מתרמית שבוצעה כלפי שלטונות המס – **אינה חפה מקשיים, לשון המעטה**.

116. על כן, סבורני כי גם אם היה עולה בידי התובעים להוכיח את תביעתם בבחינת מאזן ההסתברויות, ואין כך הם פני הדברים כאמור לעיל, עודנו נותר ספק באם היה מקום, בבחינת האינטרס הציבורי, להעניק סעד לתובעים בנסיבות העניין וזאת מכוח הכלל לפיו "מעילה בת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 51172-11-22 בן דוד ואח' נ' נווה

עוולה לא תצמח זכות תביעה", בהינתן אי החוקיות שדבקה במעשי התובעים בעצם העברות הכספים הנטענות בגדרי תובענה זו [ראו למשל: ע"א 4079/05 הועדה המקומית לתכנון ובניה - שומרון נ' מעונה חברה לבנין בע"מ, פס' 27 (נבו 11.11.2010)].

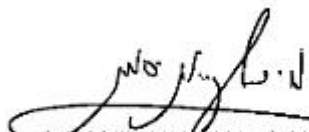
סוף דבר

117. התביעה נדחית.

118. בשים לב להיקף התביעה אשר הנתבע נאלץ להתגונן מפניה, בהינתן מידת ההשקעה שנדרשה לנתבע לצורך ביסוס הגנתו, בשים לב לכך שבין הצדדים התקיימו הליכים מקדמיים, הוגשו בקשות ביניים, התקיימו שני דיוני קדם משפט וכן דיון הוכחות, וכן העובדה שהנתבע נדרש להגיש סיכומי הגנה – מצאתי לקבוע כי התובעים יישאו בשכר טרחת ב"כ הנתבע בסך 250,000 ש"ח (כולל מע"מ כדין). בנוסף יישאו התובעים בתשלום חלקו של הנתבע בהוצאות תמלול דיון ההוכחות כפי שנשא בו, בתוספת הפרשי הצמדה מהמועד שבו נשא הנתבע בתשלום זה ועד מועד התשלום בפועל.

המזכירות תדוור העתק פסק הדין לב"כ הצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"ט אלול תשפ"ו, 01 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

מיכל עמית - אניסמן, שופטת